

התקיעות שחדרו ללבבות

(ע"פ "מועדי הראי"ה")

הרב קוק היה במשך מספר שנים רבה הראשי של ירושלים. בלבבו של הרב הייתה אהבה עצומה לכל יהודי מישראל, בין אם הוא לומד תורה ובין אם הוא עובד.

היה זה בראש השנה בבית מדרשו של הרב קוק התפללו הרב ותלמידיו והתכוננו לתקיעת השופר. לפני שהחלו בתקיעות, נגש שמש בית המדרש אל הרב וספר לו, שבאחת השכונות בירושלים, מתבצעת במשך החג עבודת בניה ע"י פועלים יהודים. הרב הצטער מאוד לשמע את דברי השמש, חשב רגע, ואחר כך אמר לשמש במהירות את שעליו לעשות. ללא אמר, הכניס השמש שופר לכיס הפנימי של מעילו ונצא מבית המדרש לכוון אותה שכונה.

כאשר הגיע סמוך לבית ההולך ונבנה נחמץ לבו. כעשרה אנשים היו שם, בבגדי עבודה, מזיעים ומיגעים. הפועלים היו כל-כך עסוקים, שלא שמו לב בתחלה ליהודי העומד בצד ומתבונן בהם. "שנה טובה, יהודים" פנה אליהם האיש בעוד הוא מוציא את השופר מבגדו. הפועלים שהפתעו למראהו ולמשמע ברכתו, הפסיקו את עבודתם ואט אט התקבצו ונעמדו סביבו.

"שנה טובה", חזר ואמר השמש. "הרב קוק שלח אותי אליכם כדי לתקע בפניכם בשופר, כי הרי זו מצות היום, והיא חובה גמורה על כל יהודי!" ומיד ללא שהיות החל לברך ולתקע. הפועלים עמדו נדהמים. קול התקיעות חדר ללבם. כל תקיעה נוספת הרעידה את נפשם, הם הניחו את כלי העבודה והתקרבו עוד יותר אל התוקע. רבים מהם התרגשו ודמעות נצצו בעיניהם. קולות השופר הזכירו להם את העולם היהודי, את בית הכנסת ובית המדרש שמהם התרחקו, את יום הדין, את התשובה והפירה.

"מה קרה לנו?" שאלו אחדים מהם את עצמם, "כיצד קרה שהתנתקנו מעם ישראל ומקיום המצוות? מדוע איננו נמצאים עם כל אחינו בבית הכנסת אלא ממשיכים בעבודת היומיום?"

"האיש אמר שהרב קוק שלח אותנו" אמרו אחרים לעצמם "מהיכן ידע הרב קוק שאנחנו כאן? אולי מסרו לו השכנים, אך מדוע ישלח לנו במיוחד אדם שיתקע לנו בשופר? האם באמת הוא כל-כך דואג לכל אחד מישראל כמו שאומרים עליו? ואפילו לאנשים כמונו שמחללים את יום הדין הקדוש בלי בושה? באמת אדם גדול הוא!"

משסים התוקע להשמיע מאה קולות באזני הפועלים השתתרה דממה. לא היה צריך במלים, כלם החליטו להפסיק את העבודה. חלק מהאנשים הזדרזו להחליף את בגדיהם, והתלוו לשמש כדי להצטרף לתפלה בבית מדרשו של הרב.